

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

27. února 2014*

„Řízení o předběžné otázce — Soudní spolupráce v občanských věcech — Nařízení (ES) č. 44/2001 —
Článek 27 odst. 2 — Překážka litispendence — Článek 24 — Ujednání o příslušnosti —
Určení příslušnosti soudu, který řízení zahájil jako první, z důvodu, že se účastníci účastnili řízení bez
výhrad nebo z důvodu přijetí konečného rozhodnutí“

Ve věci C-1/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná
rozhodnutím Cour de cassation (Francie) ze dne 19. prosince 2012, došlým Soudnímu dvoru dne
2. ledna 2013, v řízení

Cartier parfums – lunettes SAS,

Axa Corporate Solutions assurances SA

proti

Ziegler France SA,

Montgomery Transports SARL,

Inko Trade s. r. o.,

Jaroslavu Matějovi,

Groupama Transport,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda senátu, C.G. Fernlund, A. Ó Caoimh, C. Toader (zpravodajka)
a E. Jarašiūnas, soudci,

generální advokát: N. Jääskinen,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Cartier parfums – lunettes SAS A.-F. Rogerem a A. Sevauxem, avocats,

* Jednací jazyk: francouzština.

- za francouzskou vládu D. Colasem a B. Beaupère-Manokha, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,
- za švýcarskou vládu M. Jametti, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi S. Lejeune a A.-M. Rouchaud-Joët, jako zmocněnkyněmi,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 27 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001 L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Cartier parfums – lunettes SAS (dále jen „společnost Cartier“) a společností Axa Corporate Solutions assurances SA (dále jen společnost „Axa assurances“) na straně jedné a společností Ziegler France SA (dále jen „společnost Ziegler France“), společností Montgomery Transports SARL (dále jen „společnost Montgomery Transports“), společností Inko Trade s. r. o. (dále jen „společnost Inko Trade“), Jaroslavem Matějou a Groupama Transport na straně druhé ve věci náhrady škody, která společností Cartier a Axa assurances vznikla v důsledku krádeže zboží při mezinárodní silniční dopravě.

Právní rámec

Nařízení č. 44/2001

- 3 Bod 2 odůvodnění nařízení č. 44/2001 uvádí, že „[u]rčité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je třeba přijmout předpisy, které umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zjednodušit formality s ohledem na rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí členskými státy, pro které je toto nařízení závazné.“
- 4 Bod 15 odůvodnění tohoto nařízení zní následovně:

„V zájmu harmonického výkonu spravedlnosti je nezbytné minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby ve dvou členských státech nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí. Musí existovat jasný a účinný mechanismus pro řešení souběžně probíhajících řízení, a rovněž pro zamezení obtíží vyplývajících z vnitrostátních rozdílů, pokud jde o stanovení doby, kdy se věc považuje za projednanou. Pro účely tohoto nařízení by měla být tato doba stanovena samostatně.“
- 5 Článek 24 uvedeného nařízení, obsažený v oddíle 7, nadepsaném „Ujednání o příslušnosti“, kapitoly II tohoto nařízení týkající se pravidel pro určení příslušnosti, stanoví:

„Není-li soud jednoho členského státu příslušný již podle jiných ustanovení tohoto nařízení, stane se příslušným, jestliže se žalovaný řízení před tímto soudem účastní. To neplatí, pokud se žalovaný účastní proto, aby namítal nepřislušnost soudu, nebo je-li jiný soud podle článku 22 výlučně příslušný.“

- 6 Článek 25 tohoto nařízení, uvedený v oddíle 8, nadepsaném „Přezkoumání příslušnosti a přípustnosti“, kapitoly II tohoto nařízení, zní následovně:

„Soud členského státu bez návrhu prohlásí, že není příslušný, je-li u něj zahájeno řízení ve věci, v níž má na základě článku 22 výlučnou příslušnost soud jiného členského státu.“

- 7 Článek 27 nařízení č. 44/2001, který je součástí oddílu 9, nadepsaného „Překážka litispendence a závislá řízení“, kapitoly II tohoto nařízení, stanoví:

„1. Je-li u soudů různých členských států zahájeno řízení v téže věci mezi týmiž stranami, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.

2. Jakmile je určena příslušnost soudu, u něhož bylo řízení zahájeno jako první, prohlásí se soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, za nepřislušný ve prospěch prvního soudu.“

Bruselská úmluva

- 8 Nařízení č. 44/2001 nahradilo ve vztazích mezi členskými státy Úmluvu ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32), ve znění následných úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva“). Článek 18 uvedené úmluvy, který byl uveden v jejím oddíle 6, nadepsaném „Ujednání o příslušnosti“, stanovil:

„Není-li soud jednoho členského státu příslušný již podle jiných ustanovení této úmluvy, stane se příslušným, jestliže se žalovaný řízení před tímto soudem účastní. To neplatí, pokud se žalovaný účastní proto, aby namítal nepřislušnost soudu, nebo je-li jiný soud podle článku 16 výlučně příslušný.“ *(neoficiální překlad)*

- 9 Článek 21 Bruselské úmluvy v původním znění, který byl uveden v oddíle 8 této úmluvy, nadepsaném „Překážka litispendence a závislá řízení“, stanovil:

„Je-li u soudů různých smluvních států zahájeno řízení v téže věci mezi týmiž stranami, soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, se i bez návrhu prohlásí za nepřislušný ve prospěch soudu, který řízení zahájil jako první.

Soud, který se má prohlásit za nepřislušný, může řízení přerušit, je-li namítána nepřislušnost druhého soudu.“ *(neoficiální překlad)*

Spor v původním řízení a předběžná otázka

- 10 Společnost Cartier svěřila společnosti Ziegler France silniční dopravu kosmetických přípravků mezi Genas (Francie) a Wickford (Spojené království). Společnost Ziegler France pro dopravu tohoto zboží jako subdodavatele využila společnost Montgomery Transports, která sama provedením této služby jako subdodavatele pověřila společnost Inko Trade, kterou zastoupil Jaroslav Matěja.
- 11 Jaroslav Matěja zboží naložil ve skladech společnosti Saflog v Genas dne 25. září 2007. V noci ze dne 26. na 27. září 2007 řidič souladu s platnou právní úpravou týkající se délky řízení v 00:30 hod. zastavil na parkovišti ve Spojeném království, aby si odpočinul. Druhý den ráno zjistil, že část zboží byla odcizena. Společnost Axa assurances, pojišťovací společnost společnosti Cartier, škodu ohodnotila na 145 176,08 eur. Společnost Axa assurances společnosti Cartier nahradila škodu ve výši 144 176,08 eur.

- 12 Dne 24. září 2008 společnosti Cartier a Axa assurances podaly u tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing (obchodní soud v Roubaix-Tourcoing) (Francie) proti společnostem Ziegler France, Montgomery Transports, Inko Trade a Jaroslavu Matějovi žalobu na náhradu škody, aby jim byla společně a nerozdílně uložena úhrada částky 145 176,08 eur.
- 13 Následně byly u téhož soudu podány různé návrhy na uplatnění regresních nároků podané řetězově dopravci, v rámci nichž do řízení přistoupili jejich příslušní pojistitelé.
- 14 Tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing nařídil spojení všech řízení.
- 15 Na jednání dne 28. října 2010 společnost Ziegler France vznesla námitku litispendence na základě článku 27 nařízení č. 44/2001 z důvodu, že se předtím ve Spojeném království obrátila podáním ze dne 16. září 2008 na High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (London Mercantile Court). Jak vyplývá ze spisu předaného Soudnímu dvoru, společnost Ziegler France podala u soudu ve Spojeném království „claim form“ směřující proti společnosti Cartier, společnosti Saflog a Wright Kerr Tyson Ltd, společnosti založené podle anglického práva, aby byly posouzeny vzniklé odpovědnosti a aby byla vyčíslena případná škoda vzniklá společnosti Cartier z důvodu předmětné krádeže.
- 16 Společnosti Cartier a Axa assurances uplatnily nepřipustnost této námítky z důvodu, že nebyla vznesena *in limine litis*. Společnost Ziegler France totiž před jednáním u tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing předložila písemné návrhy týkající se merita věci, přičemž na základě článku 74 francouzského občanského soudního řádu musejí být procesní námítky vzneseny před jakoukoli obranou ve věci samé, neboť jinak jsou nepřipustné.
- 17 Společnosti Cartier a Axa assurances rovněž uvedly, že kromě toho, že je námitka litispendence nepřipustná, je neopodstatněná v rozsahu, v němž příslušnost High Court of Justice, soudu, který řízení zahájil jako první, nebyla určena ve smyslu článku 27 nařízení č. 44/2001, a že se oba spory netýkají téže věci ani týchž účastníků řízení.
- 18 Rozsudkem ze dne 6. ledna 2011 tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing námitku litispendence vznesenou společností Ziegler France shledal opodstatněnou zejména z důvodu, že článek 871 francouzského občanského soudního řádu umožňuje uplatňovat procesní námítky i ústně.
- 19 V tomto ohledu tento tribunal de commerce konstatoval, že High Court of Justice je soudem, který řízení zahájil jako první a že nebyla namítána jeho nepřislušnost. Pokud jde o spor mezi společnostmi Cartier a Axa assurances na straně jedné a společností Ziegler France na straně druhé, uvedený tribunal de commerce se tudíž prohlásil za nepřislušný ve smyslu čl. 27 odst. 2 nařízení č. 44/2001 ve prospěch soudu ve Spojeném království. Pokud jde o ostatní účastníky řízení, tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing se rozhodl řízení přerušit do vydání rozhodnutí High Court of Justice.
- 20 Cour d'appel de Douai (odvolací soud v Douai) (Francie) ve svém rozsudku ze dne 14. dubna 2011 rozsudek tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing potvrdil, když měl zejména za to, že ve sporu mezi společnostmi Cartier a Axa assurances na straně jedné a společností Ziegler France na straně druhé byly podmínky litispendence splněny a že se uvedený soud legálně prohlásil za nepřislušný ve prospěch High Court of Justice. Cour d'appel de Douai totiž shledal, že z návrhu na zahájení řízení u soudu ve Spojeném království, který byl podán před podáním žaloby ve Francii, bez jakékoli pochybnosti vyplývá, že se jedná o tutéž dopravu, provedenou ze skladů společnosti Saflog na účet společnosti Cartier a že i když byli v obou projednávaných věcech účastníci řízení totožní jen částečně, není sporné, že otázka odpovědnosti společnosti Ziegler France diskutovaná před High Court of Justice má dopad i na společnosti Montgomery Transports, Inko Trade, Jaroslava Matěju a Groupama Transport.

- 21 Společnosti Cartier a Axa assurances podaly proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek u předkládajícího soudu. Tyto účastnice řízení zejména uvedly, že cour d'appel de Douai nesprávně vyložil smysl a působnost článku 27 nařízení č. 44/2001, když měl za to, že příslušnost High Court of Justice byla „určena“ v souladu s uvedeným článkem, jelikož tato příslušnost nebyla zpochybněna. Podle těchto společností příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, totiž může být určena pouze na základě rozhodnutí tohoto soudu, kterým se výslovně zamítá námitka jeho nepřislušnosti nebo na základě vyčerpání opravných prostředků, které mohou být podány proti jeho rozhodnutí o příslušnosti.
- 22 Jak vyplývá z vnitrostátního spisu, předkládající soud má za to, že není zpochybněno, že soud ve Spojeném království zahájil řízení jako první a že podmínky týkající se totožnosti účastníků řízení a předmětu sporů jsou v projednávané věci splněny. Předkládající soud však s ohledem na rozdílné názory z právní nauky ve Francii vyjadřuje pochybnosti, pokud jde o smysl výrazu „je určena příslušnost soudu, u něhož bylo řízení zahájeno jako první“ ve smyslu čl. 27 odst. 2 nařízení č. 44/2001.
- 23 Za těchto podmínek se Cour de cassation (kasační soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:
- „Musí být čl. 27 [odst.] 2 nařízení [...] č. 44/2001 [...] vykládán v tom smyslu, že příslušnost soudu, u něhož bylo řízení zahájeno jako první, je určena, pokud žádný z účastníků řízení nevznesl námitku jeho nepřislušnosti nebo pokud se tento soud prohlásil za příslušný rozhodnutím, které je neodvolatelné z jakéhokoli důvodu, zejména z důvodu vyčerpání opravných prostředků?“

K předběžné otázce

- 24 Nejprve je třeba uvést, že i přes skutečnost, že otázka existence případu litispendence ve smyslu čl. 27 odst. 1 nařízení č. 44/2001 byla projednána v rámci sporu ve věci v původním řízení před soudem prvního stupně a před odvolacím soudem, se předkládající soud Soudního dvora táže pouze na působnost čl. 27 odst. 2 tohoto nařízení.
- 25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor v původním řízení předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, posoudit s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 17. října 2013, Unamar, C-184/12, bod 28 a citovaná judikatura).
- 26 Kromě toho je nutno uvést, že žádná skutečnost ve spise předloženém Soudnímu dvoru nenasvědčuje tomu, že by původní řízení spadalo pod výlučnou příslušnost stanovenou v článku 22 nařízení č. 44/2001. Soudní dvůr se tedy nemusí vyjadřovat k případu, v němž by soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, takovou příslušnost měl (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 1991, Overseas Union Insurance a další, C-351/89, Recueil, s. I-3317, bod 20).
- 27 Je tedy třeba mít za to, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 27 odst. 2 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, byla určena ve smyslu tohoto ustanovení, stačí, že žádný z účastníků řízení nenamítl jeho nepřislušnost, nebo zda je nezbytné, aby se tento soud implicitně či výslovně prohlásil za příslušný na základě rozhodnutí, které se stalo konečným.
- 28 V tomto ohledu ze skutečností poskytnutých Soudnímu dvoru vyplývá, že ve věci v původním řízení se soud, který řízení zahájil jako první, neprohlásil bez návrhu za nepřislušný a že se společnost Cartier účastnila řízení před posledně uvedeným soudem, přičemž zpochybnila tvrzení společnosti Ziegler France týkající se merita věci, aniž namítl nepřislušnost tohoto soudu.

- 29 K odpovědi na tuto otázku je třeba nejprve připomenout, že podle čl. 27 odst. 1 nařízení č. 44/2001 v případě litispendence u soudů různých členských států přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.
- 30 Kromě toho odst. 2 tohoto článku stanoví, že jakmile je určena příslušnost soudu, u něhož bylo řízení zahájeno jako první, prohlásí se soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, za nepřísušný ve prospěch prvního soudu.
- 31 Dále je třeba poznamenat, jak správně uvedly francouzská vláda a Evropská komise, že nařízení č. 44/2001 nestanoví, za jakých okolností je třeba mít za to, že příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, je „určena“ ve smyslu článku 27 tohoto nařízení.
- 32 Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být ustanovení uvedeného nařízení vykládána autonomně, s odkazem na jeho systematiku a cíle (viz rozsudek ze dne 15. listopadu 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung a další, C-456/11, bod 25 a citovaná judikatura).
- 33 Pro účely odpovědi na položenou otázku je tedy třeba zohlednit obecnou systematiku, jakož i účel nařízení č. 44/2001.
- 34 Pokud jde zaprvé o obecnou systematiku nařízení č. 44/2001, je nutno připomenout, že čl. 24 první věta tohoto nařízení stanoví pravidlo příslušnosti založené na účasti žalovaného na řízení pro všechny spory, ve kterých příslušnost soudu, jemuž byl spor předložen, nevyplyvá z jiných ustanovení tohoto nařízení. Toto ustanovení se použije i na případy, ve kterých byl spor soudu předložen, aniž byla dodržena ustanovení uvedeného nařízení, a znamená, že účast žalovaného na řízení může být považována za konkludentní souhlas s příslušností soudu, jemuž byl spor předložen, a tedy za ujednání o jeho příslušnosti (rozsudek ze dne 20. května 2010, ČPP Vienna Insurance Group, C-111/09, Sb. rozh. s. I-4545, bod 21).
- 35 Článek 24 druhá věta nařízení č. 44/2001 stanoví výjimky z tohoto obecného pravidla. Určuje, že k ujednání o příslušnosti soudu, jemuž byl spor předložen, konkludentně nedojde, vznes-li žalovaný námitku nepřísušnosti, čímž vyjádří vůli neuznat příslušnost tohoto soudu, nebo jedná-li se o spory, pro které článek 22 uvedeného nařízení stanoví pravidla výlučné příslušnosti (výše uvedený rozsudek ČPP Vienna Insurance Group, bod 22).
- 36 Soudní dvůr již rozhodl, že z cíle článku 18 Bruselské úmluvy, což je ustanovení v podstatě totožné s článkem 24 nařízení č. 44/2001, vyplývá, že k namítnutí nepřísušnosti soudu, nedošlo-li k němu před jakoukoli obranou ve věci samé, nemůže v žádném případě dojít po okamžiku zaujetí stanoviska, které je podle vnitrostátního procesního práva považováno za první obranu adresovanou soudu, jemuž byla věc předložena (rozsudky ze dne 24. června 1981, Elefanten Schuh, 150/80, Recueil, s. 1671, bod 16, a ze dne 13. června 2013, Goldbet Sportwetten, C-144/12, bod 37).
- 37 Kromě toho bylo rozhodnuto, že se článek 18 Bruselské úmluvy použije rovněž v případě, kdy se žalovaný vyslovil jak k příslušnosti soudu, jemuž byla věc předložena, tak k meritu sporu. Namítnutí nepřísušnosti však může mít účinek, který mu přiznává tento článek 18, pouze v případě, že je žalobce i soud, jemuž byla věc předložena, s to od první obrany žalovaného pochopit, že cílem této obrany je příslušnost zpochybnit (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Elefanten Schuh, body 14 a 15).
- 38 Z toho plyne, že systematika zavedená nařízením č. 44/2001, jak vyplývá z jeho článků 24 a 27, byla koncipována s cílem zabránit prodlužování doby, po kterou soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, řízení přeruší, třebaže nepřísušnost soudu, který řízení zahájil jako první, již nemůže být ve skutečnosti – jak bylo připomenuto v bodě 36 tohoto rozsudku – namítána.

- 39 Takové riziko přitom neexistuje, jestliže jako ve věci v původním řízení se soud, který řízení zahájil jako první, neprohlásil bez návrhu za nepřislušný a jestliže žádný z účastníků řízení nepřislušnost nenamítl před okamžikem nebo do okamžiku zaujetí stanoviska, které je podle jeho vnitrostátního procesního práva považováno za první obranu.
- 40 Pokud jde zadruhé o samotný účel nařízení č. 44/2001, je třeba připomenout, že jedním z cílů tohoto nařízení, jak vyplývá z bodu 15 jeho odůvodnění, je minimalizovat možnost souběžných řízení a zajistit, aby nebyla vydána vzájemně si odporující rozhodnutí, jestliže je pro rozhodování téhož sporu příslušných vícero soudů. Za tímto účelem unijní zákonodárce zamýšlel zavést jasný a účinný mechanismus k vyřešení případu litispendence. Z toho vyplývá, že za účelem dosažení těchto cílů musí být článek 27 nařízení č. 44/2001 předmětem širokého výkladu (výše uvedený rozsudek *Overseas Union Insurance* a další, bod 16).
- 41 Je přitom třeba konstatovat, že by výklad čl. 27 odst. 2 uvedeného nařízení, podle něhož je k tomu, aby byla příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, určena ve smyslu tohoto ustanovení, nezbytné, aby se tento soud implicitně či výslovně prohlásil za příslušný na základě rozhodnutí, které se stalo konečným, zbavil pravidla stanovená tímto nařízením za účelem vyřešení situací litispendence veškerého účinku tím, že by se zvýšilo riziko souběžných řízení.
- 42 Kromě toho jak vyplývá z *Jenardovy* zprávy k Bruselské úmluvě (Úř. věst. 1979, C 59, s. 1) a z judikatury Soudního dvora týkající se článku 21 této úmluvy, což je ustanovení, které odpovídá článku 27 nařízení č. 44/2001, cílem pravidla litispendence je rovněž zabránit negativním kompetenčním konfliktům. Toto pravidlo bylo totiž zavedeno za tím účelem, aby účastníci řízení nemuseli znovu zahajovat řízení, pokud by se například soud, který řízení zahájil jako první, prohlásil za nepřislušný (viz výše uvedený rozsudek *Overseas Union Insurance* a další, bod 22).
- 43 Jestliže se však soud, který řízení zahájil jako první, neprohlásil bez návrhu za nepřislušný a jestliže u něj nebyla vznesena žádná námitka nepřislušnosti, prohlášení soudu, u něhož bylo řízení zahájeno později, o jeho vlastní nepřislušnosti nemůže mít za důsledek negativní kompetenční konflikt, jelikož nepřislušnost soudu, který řízení zahájil jako první, již namítána být nemůže.
- 44 Proto je třeba mít za to, že jak z obecné systematiky, tak z účelu nařízení č. 44/2001 vyplývá, že k tomu, aby příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, byla určena ve smyslu čl. 27 odst. 2 tohoto nařízení, stačí – jestliže soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, nemá výlučnou příslušnost na základě uvedeného nařízení – aby se soud, který řízení zahájil jako první, neprohlásil bez návrhu za nepřislušný a aby žádný z účastníků řízení nepřislušnost nenamítl před okamžikem nebo do okamžiku zaujetí stanoviska, které je podle jeho vnitrostátního procesního práva považováno za první obranu.
- 45 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že čl. 27 odst. 2 nařízení č. 44/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že s výhradou případu, kdy by soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, měl výlučnou příslušnost na základě tohoto nařízení, je třeba mít za to, že příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, je určena ve smyslu tohoto ustanovení, jestliže se tento soud neprohlásil bez návrhu za nepřislušný a jestliže žádný z účastníků řízení nepřislušnost nenamítl před okamžikem nebo do okamžiku zaujetí stanoviska, které je podle jeho vnitrostátního procesního práva považováno za první obranu ve věci samé předloženou u uvedeného soudu.

K nákladům řízení

- 46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 27 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že s výhradou případu, kdy by soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, měl výlučnou příslušnost na základě tohoto nařízení, je třeba mít za to, že příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první, je určena ve smyslu tohoto ustanovení, jestliže se tento soud neprohlásil bez návrhu za nepřislušný a jestliže žádný z účastníků řízení nepřislušnost nenamítl před okamžikem nebo do okamžiku zaujetí stanoviska, které je podle jeho vnitrostátního procesního práva považováno za první obranu ve věci samé předloženou u uvedeného soudu.

Podpisy.